

ALEC BLENCHÉ

JUP,
UN PISOI DE SOI

VOLUMUL V

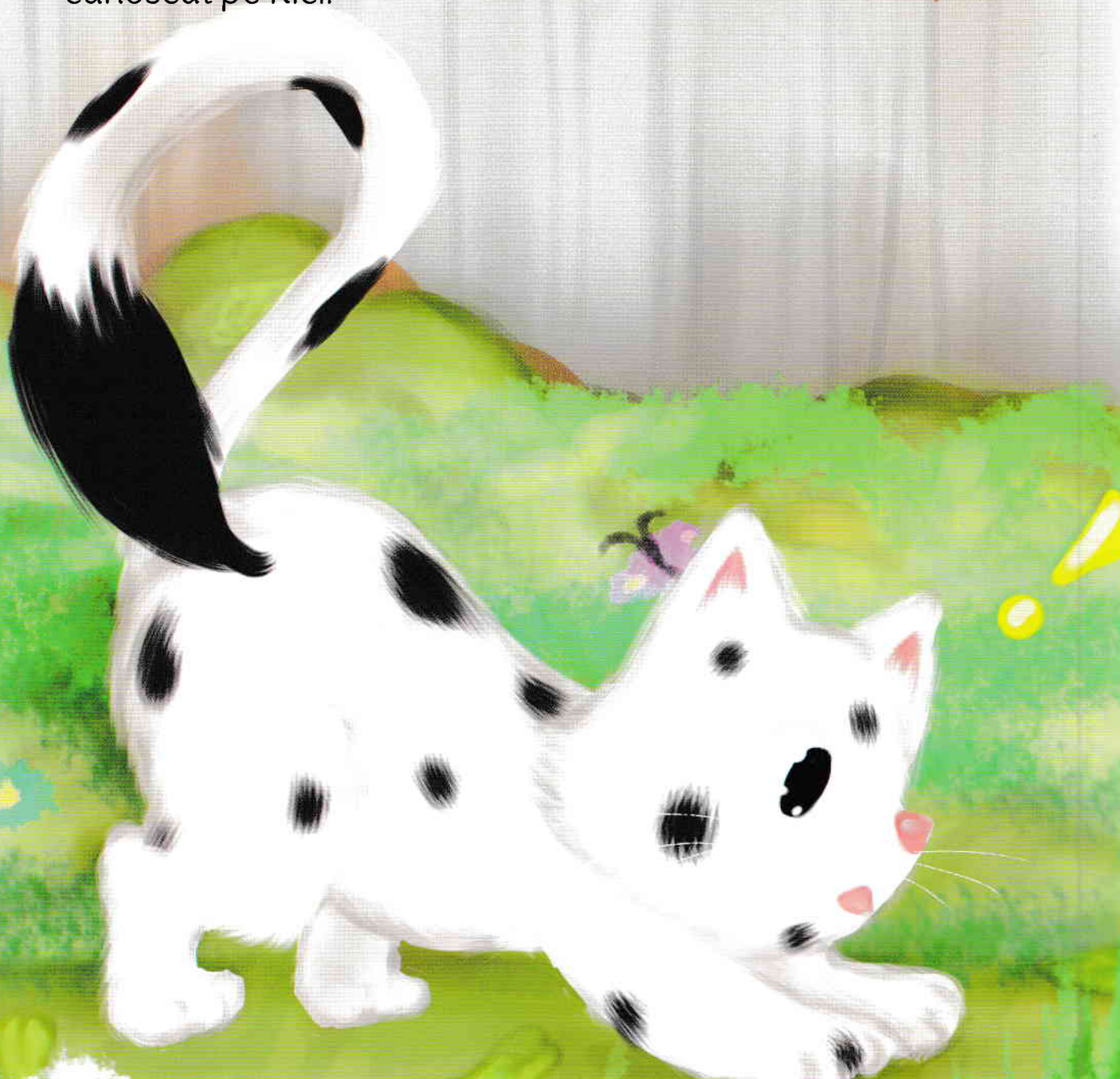
Jup cel independent

Ilustrații de
LISA-MARIA ȘTEFAN

Viața în casa familiei Bratu e liniștită și comodă.

Mai ales atunci când te numești Jup și ești un pisoi de soi de numai câteva luni, nu trebuie să faci mare lucru. Cineva îți pregătește mâncarea, altcineva te spală și te mângâie și tot așa. Ce să mai zicem, mereu e-n preajma ta cineva care să aibă grijă de tine.

Însă totul s-a schimbat pentru Jup atunci când l-a cunoscut pe Rici.



Într-o bună zi, în timp ce explora cu atenție frunzele galbene care căzuseră pe peluza din spatele casei, Jup s-a împiedicat de o piatră țepoasă. Nu mai văzuse niciodată așa ceva și, de altfel, nici nu știa că există pietre țepoase.

Era rotundă, nu prea mare; însă, lucrul cel mai ciudat, era înconjurată de niște țepi micuți, dar ascuțiți ca niște ace.

— Wow, explorările mele au dus la o descoperire incredibilă. Asta trebuie să fie o piatră de undeva din spațiu, de pe altă planetă, își zise Jup cu voce tare, extrem de încântat.



„Sigur este dintr-un loc foarte îndepărtat, de pe vreo planetă necunoscută”, se gândi. „Sau poate chiar de pe Jupiter”, își continuă el șirul gândurilor. Și, pentru că nu mai putea ține această descoperire numai pentru el, o zbughi deodată prin gard spre grădina în care stătea tolănit, ca de obicei, prietenul său de nădejde: dulăul Jack.

— Jack, Jack, Jack, Jack! strigă Jup în gura mare, trezindu-l pe dulău din somnul său de după-amiază.



— Daaa, răspunse prietenul lui căscând lung și întinzându-și labele din față.

— Jack, Jack, am făcut o descoperire ex-ta-odinară...

— Ce zici c-ai făcut? răspunse Jack ciulind urechea dreaptă pentru a auzi mai bine ce spunea motănelul.

— O des-co-pe-ri-re ex-ta-o-di-na-ră... repetă Jup mai lent, dar apăsător, despărțind cuvintele în silabe.

